

За українську Україну!

НАЦІЯ Нескорена

ВИДАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Січень 2018 р.

№ 1 (287)

Ціна договірна

НОВОРІЧНЕ І РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ ПРОВОДУ ОУН І НЕСКОРЕНОЇ НАЦІЇ

Дорогий Український Народе!

Друзі та побратими націоналісти!

**Головний Провід ОУН та “Нескорена Нація” сердечно вітають Вас
з Новим 2018 роком та Світлим Святим Різдвом Христового!**

Рік, що минає, ознаменований великими випробуваннями, які випали на долю України.

Війна з одвічним ворогом нашої Нації кацапством, жертвність і нескореність українських воїнів на Східному Фронті, самопосвята волонтерів — це продовження національно-визвольної війни, що її провадили ОУН і УПА.

Разом з тим в Україні досі процвітає мафія і корупція.

Українці уполісовані на своїй рідній землі. Тривають репресії влади проти націоналістів і добровольців.

Український націоналістичний політикум через велику кількість ворожої агентури, холуїв влади та користолюбивість й меркантильність численних лідерчуків є роз'єднаним і розпорошеним.

Аби об'єднати націоналістичні сили маємо відділити зерно від половини, консолідувати в першу чергу рядових бійців низу.

Тотальна криза, розпач і зневіра в нашому народі будуть подоланні лише тоді коли ми будемо наслідувати таких Українських Героїв, як Степан Бандера та Роман Шухевич, нікому не коритися, давати відсіч зовнішньому і внутрішньому окупанту.

У Новому 2018 році завжди і всюди пам'ятаймо Небесну Сотню, Героїв полеглих на Східному Фронті, безстрашних лицарів України Сашка Білого і Лісника, полеглу Аміну Окуєву, всіх тих хто склав своє життя на вівтар України!

1 січня 2018 року святкуємо 109 років від Дня народження Степана Бандери, хай же він буде для нас прикладом життєвого наслідування, взірцем і символом служіння Україні!

Хай Світле Свято Різдва Христового ознаменує народження національного політичного моноліту, що під проводом ордену української надії - Організації Українських Націоналістів довершить національну революцію та побудує Чесну і Справедливу Самостійну і Соборну Українську Державу!

З Новим 2018 роком Вас!

З Різдвяними Святами! Христос Рождається!

З нами Бог і Україна! Слава Україні!

Голова ОУН Віталій Цаплович

Почесний Голова ОУН, 90 річний ветеран ОУН і УПА

Ілля Сливінський

Редактор Нескороної Нації Максим Рубан

СТЕПАН БАНДЕРА – ІМ'Я-СИМВОЛ

Ця стаття, написана невдовзі після вбивства Провідника ОУН Степана Бандери, окреслює шлях українців до власної державності. Не шлях угодовства і крутіства, не шлях лжі і зради, не шлях капітуляції й пристосуванства, а лише переможний єдино правильний шлях безкомпромісової принципової боротьби. Цей шлях проповідував і ним ішов Степан Бандера. Цим шляхом сьогодні маємо йти і ми.

Ні одна тиранія не чулася такою непевною, як в наш час московська. На таких небезпечних для неї закрутах, як тепер, зморою вставала перед нею Україна. Тоді ця тиранія хапалася за свою превентивну зброю: вимордування мільйонів людності (голодоморство, ежовщина, хрущовщина!) і “ліквідація” тих, що могли воскресити на нашій землі дух Богдана, Мазепи чи Гонти, з метою знищення Москви. Як то було в 1926 р. (Париж!), чи в 1938 р. (Роттердам!). Тепер наспіла трагічна вістка про 15-те жовтня в Мюнхені.

Чому ж жертвою впав якраз він? Той, чиє серце в цей фатальний осінній день перестало битися. Чому не якийсь “демократ” або “прогресист”? Чому якраз отой, цькований “демократичними” й “прогресивними” гієнами “шовініст”, “диктатор”, “розбивач національної єдності” і “вузький націоналіст”?

Якраз тому! Якраз тому, що його ім'я, від часів війни, стало (навіть в очах ворога) символом боротьби, на життя і смерть, з захланним завойовником. Тому, що це ім'я (Бандера – стяг) могло, в рішальну для тиранії годину, стати прапором, під яким єдналися б усі відважні, всі чесні на Україні, всі, що не піддавалися підшептам ворожої пропаганди; що не схиляли чола перед москвофільськими міжнародними мафіями.

Яке ім'я з табору “прогресистів”, або навернених на “прогресивну віру” перекинчиків з націоналістичного табору чи непередрішених, могло б стати таким символом і таким стягом? Де знайдете потрібну до того індивідуальність? Кого з них боїться кат України?

За погорду до угодовства, за його революційно-націоналістичний чин, якраз за це ненавиділи й цькували його новітні “зміновіховці”, за те опльовували його як “розбивача національної єдності”, як перші “зміновіховці”, з В. Винниченком на чолі, опльовували ім'я С. Петлюри. І ледве місяць перед його трагічною смертю, один часопис того табору глузував з нього як із “смертника і банкрута”, запамороченого “фантастичними мріями”, не бажуючого “погодитися з життям”..., вже з приємністю смакуючи хвилину, “як його не буде на світі (Бандера вже не молодий)” та як тоді українці, вибираючи собі уряд, “духів не будуть викликувати”...

Чи має, як думають гієни угодовського табору, схилитися додолу прапор неприєднаної боротьби з Московією? Чи ідеї цього прапору мають затертися, втратити свої барви в багні об'єднаного непередрішенства й капітулянства?

Тепер менше, ніж коли-небудь!

Чи можна йти з тими, які справжніми борцями за Україну визнають лише тих, які заключили “пакт з дияволом”? Іти з тими, які вмовляють в нас, що наші земляки в УССР “всі не вміють думати поза комунізмом”? Які радять з комуністичними комсомольцями (із “революційно-демократичними” винниченками) “визволяти” Україну від Москви, а щойно “потім вести з ними теологічні розмови”? – Себто, в поході проти московського диявола сховати під кожух хрест, щоб не ображати їх комуністичного

“сумління”? (“Українське Слово”, ч. 934). Іти з тими, які твердять, що вважати “москаля за причинника всіх лих є згубне самовбивче гасло”, – як повчають прометейці? Які “не бачать підстав для успішної революції проти большевицького режиму”, коли нема війни, бо так “довела” нібито невдала угорська революція? Які не сподіваються, що “Україну визволиться крісом з лісу” (“Прометей”, 6. 8. 1959 р.)? Чи можна йти з тими, які захвалюють безплідну колябораційно-квіслінгівську політику московських наймитів “із малоросів”? Які намагаються “переконати” своїми меморіалами або “засоромити” Хрущова, а по упадку большевизму радять не дуже валити партійну сітку, щоб “не настав хаос”?

Не вільно “в рідну хату вносити роздор”? Роздор вносить та потопаюча в багні зміновіховська еміграція, яка офіційно молиться до хреста, а водно-час переморгується з Пилатом, з фарисеями і садукеями; яка теревенить про “дастіження” советського режиму в “нашій” УССР, про “еволюцію” того режиму та про “неактуальність національної революції” і про “патріотизм” наших яничарів. Вже готується “окрестрація” сліпих, кривих і горбатих. Уже готують корогви – “самостійна соборна” і т.д., щоб за ними повести обдурену масу на шлях “реальної політики”, себто коляборації з “раєм”, на шлях нової грушевщини і винниченківщини або “дружньої співпраці” з Марголінами і Райсами.

Вже одному представникові цієї “оркестри” в

Монреалі, гостеві з Європи, який захвалював “патріотизм” Скрипника, – ті, що знали ганебну роботу останнього в Україні, крикнули, що це брехня і що вони це ліпше знають. Ось цю брехню, цю брехливу пропаганду “дастіжений” советських і ставки на валюхівські “кадри” – треба припинити! Щоб поволі не затруїла вона остаточно душу емігрантського загалу.

Тій “оркестрі” треба протиставити когорту людей віри, ідеї, честі й характеру, яка хоче здвигнути не Україну Любченків, Кулішів, Сосюр, Скрипників, Винниченків, Драгоманових і Марголіних, не Україну тих “хамових синів”, над якими кожний пройдисвіт із Сходу чи з Заходу “коверзував би”, – а Україну традиційну, козацьку, християнську, якій би, як тому Яремі, “виросли крила”, Україну Богдана, Мазепи і Гонти, з хрестом і мечем на “поганих”.

Та когорта мала б згуртувати людей, що здібні служити ідеї, а не своїй крамничці, парадам і забавам. Людей не одної “програми”, а одного духа. Людей, які не пактували б з Антихристом, що його, в принадній масці малював на чолі большевицької шайки Блок (в поемі “Дванадцять”), а які б його здемаскували і знищили, звільнили б Україну від нього і від всієї його погані.

Ці гасла треба собі пригадати в час трагічної смерті того, хто за них боровся. Інакше багнюка об’єднаних “оркестрантів” засмокче нас.

Дмитро Донцов, 1959 р.

ДРУЖЕ ІЛЛЯ

В бою за Волю України
У лавах славної УПА
Життя свого Ви не жаліли
Прокляті москалі тремтіли
Як тільки Ваше ім'я чули
На грець із ворогом ішли
Чимало з Вашої родини
В боях у Вирій відійшли

Ви вистояли долі злій на зло
І прапор боротьби несли десятиліття
Червоно-чорне бандерівське знамено
Постав в Микитинцях Герой Степан Бандера
У бронзі до нащадків повернувся
І наша славна Леся Українка
І Ангел Охоронець –
Це Ваша праця, заповіт, щоб збувся!

Щоби воскресла справжня Україна
Ви й нині перший серед лав ОУН
Щоб вільним рідний нарід був
Не склали рук
Хвороби не здолали
За правду і за честь такі завжди стояли
Наш Вам уклін і честь, і слава
Таким, як Ви вклоняється Держава
І гучно тризною лунає Слава!
І літ ще довгих і щасливих Вам бажаєм.
Вкраїнську ми звитягу пам'ятаєм!

НЕСКОРЕНИЙ ШАМІЛЬ

Його ім'я стало символом боротьби та збройного опору московським окупантам. Герой Ічкерії, безстрашний воїн чеченського народу Шаміль Басаєв, одне ім'я якого заставляє тремтіти кацапів. Він не запитував скільки ворогів, і який метод їх винищення буде гуманний, а який ні. Він всіма доступними методами бив проклятих кацапів, путінських собак.

Він вірив в Незалежну Ічкерію. Вірив в свій народ та в Аллаха. Воля і незалежність рідної землі були для Шаміля понад усе. За них він, Воїн з великої літери віддав своє життя. Вдивляючись в світлий образ Нескореного Шаміля ми українці бачимо наших вояків УПА та боївкарів ОУН. Бачимо командирів УПА «Грома» і «Різуна», Героя Чорного Лісу «Гамалію», сотні повстанців, що підривали себе в кривках, аби живими не попасти в руки НКВД.

Будь спокійний Великий Воїн Шаміль Басаєв, твоя справа не пропала намарне. В кривавому бою з московськими агресорами на Сході України українці згадують і тебе.

Встане українське сонце. Згине проклятий кацапстан. Незалежна Україна і Незалежна Ічкерія гордо випрямлять свої плечі на руїнах російської імперії.

Слава, честь і шана Шамілю Басаєву! Будьмо такими, як він!

ЩО ДАЛІ?

Все змішалось в українській політичній кухні. Виглядає на політичні помії. Від цих помиїв нудить все українське суспільство. Я так думаю, що казанок з тими помиями треба перевернути. Бо отруємося всі від такого варива.

Коли ж не зберемо воєдино всі здорові політичні сили й не відділимо зерно від полови втратимо Україну. Криза в суспільстві поглиблюватиметься. Яюсь так виходить, що справжніх патріотів поливають брудом, а всяка погань корчить із себе патріотів.

Ви помітили, як бояться Миколу Коханівського і як його паплюжать. А якби ми мали тисячу таких коханівських? То було би як казав Кузьма Скрябін. Вся погань була би стрілянина й пизджена. Депутати хабарники, мери

злодії, погань на найвищих щаблях влади – результат нашої довіри і самообману.

Шукаймо передусім в собі винуватців кризи. Перманентно довіряючи різнокольоровим брехунам і лжепатріотам, обираючи гімно в гарній обгортці, впадаючи то в захоплення фальшивими месіями, то в апатію і зневіру доводимо Україну до біди. Так, що далі? Запитаєте Ви.

Національна революція проти мафії і бандократії, удар по бандократії потужним національним кулаком, або втратимо Державу. І кожен хто так думає хай гуртує побратимів та підіймає народ. Врешті так навчав Степан Бандера!

“Нескорена Нація” в інтернеті
www.neskorena-nacia.com.ua

Реєстраційне свідоцтво КВ № 428.
Редактор Максим Рубан.
Адреса видання: м. Київ, вул. Гоголівська, 39а.
Тираж 10000 прим.

ПРОЧИТАВ САМ, ПЕРЕДАЙ ІНШОМУ!
З ХАТИ ДО ХАТИ! З РУК ДО РУК!